

Vida Taufer | Pomlad na Kozjaku

Plaz

Plaz se strga, po strmini plane.
Ruže s tokom bilje in drevesa.
Z glasnim truščem prst drobi in mane,
pada naglo, kakor vzmet peresa.

Na ravnini divji tok prestane,
zemlja se na vse strani razgrne,
mirno čaka, z mesta se ne gane,
s tihim vznožjem se prijazno strne.

Ruše bilk so križem razmetane.
Strta debla preko njih ležijo;
med prstjo so veje pokopane,
sočno zemljo pod seboj težijo.

V grapi

Glasno ropočejo žage in mlini.
Kolotečine usmerjajo pot.
Daleč nad njimi na mehki sinjini
krpa neba kot razgrnjen omot.

Ječijo po grapi težki vozovi,
vozijo delavcem zrnje in les.
S pôtjo se dvigajo tesni domovi;
voda je siloma stisnjena v jez.

Čas se vrti in se v daljo pomika.
Dete rodi se, ugasne mrlič.
Težko življenje se smrti dobrika,
biča ljudi kot okrutni birič.

Na pobočju

Na jasih ob gozdu že zvončki zvonijo,
med njimi se črta blazina žefrana.
Pomladni studenci iz zemlje kipijo,
pojo, kakor pesem na strune igrana.

Že sonce poljublja razgrnjeno njivo.
Med bilke pšenične s toploto pronica,
jih boža in češe na vetru kot grivo,
v zelenem kožuhu jim sijejo lica.

Na vrbah se mačice sive blestijo,
po drevju se točijo novi sokovi.
Vrhovi po smrečju skrivnostno šuštijo,
ob cerkvi so zopet zeleni grobovi.

Gnezda

Na poslopja so pripeta gnezda,
zlepljena in z blatom ometana.
V njih je odprtina kakor zvezda,
z žarko lučjo rahlo posejana.

Tod spomladi lastovke cvrčijo.
Vračajo se zvesto v naše hrame.
Vsako leto jajčeca valijo,
obletavajo zvonik in trame.

V neprestanem nihanju in petju
belo cvetje s prožnih vej odseva,
čas se dolgo smeje ob zavzetju:
polnijo se z lučjo ure dneva.

Ob meji

Gledam mejno črto po grebenu,
vrsta belih kamnov reže tla;
nudi zemljo tujemu imenu,
po dolini temna noč vesla.

Zemlja se je zopet prebudila,
topli veter čez brsti pihlja;
stebila bilk pregiblje čvrsta sila,
prosta moč svobodnega sveta.

Noč ovija mračno pokrajino,
skriva v megli sinji sklon neba;
plazi se s plastmi čez vso dolino
in jo tlači kakor kup gorja.

Pesem

Stoje pod vaško lipo domačini,
slovensko pesem od srca pojo;
besedni zvoki jočejo v globini,
po vasi mimo svetlih hiš gredo.

V besedah moč ljubezni se razkriva.
S svetlobo hišnih oken se blešči.
Po vsej temini se mehko razliva,
čez mejno črto v gluho noč doni.

Zamaknjeno uho zvesto posluša,
spet nova sila v duši zagori,
kipi in raste ko zelena ruša,
ki jo pomlad na mrzlih tleh zbudi.